

TURAN NOVRUZLU

QIZIMA MƏKTUB

Bağışla məni, mələyim,
Ömrümün şaxtasına, sazağına
Qonaq elədim səni...
Bağışla məni, canım qızım,
Sənə yedirdiyim yavan çörayın
Hər tikəsinə görə bağışla məni
Gözlərindən süzülüb
Yanaqlarına tələsən
Hər damla göz yaşına görə
Bağışla məni...
Sənə aldığım oyuncaqlar da
Kədərli görünür,
Üzünü güldürə bilmədim
Bağışla məni...
Bağışla ki, sənə beşik başında
"Lay-lay dedim yatasan,
Qızılgülə batasan,
Qızılgülün içində
Şirin yuxu tapasan" demişdim,
Onda hardan biləydin ki,
Bu dünyada qəlbimizə
Güllərin tikanları batır,
Onda hardan biləydin ki,
Adam isti evdə, rahat yataqda
Şirin yuxu tapır.
Bağışla məni, mələyim,
Körpə canın üşüyəndə
İsti qucaq oldum
Nəfəsimlə isitdim nəfəsin.
Canın od kəsildə
Alma sərin ol,
Ürəyinə şirin dil oldum.
Bağışla məni, canım qızım
Ev ola bilmədim,
Ailə ola bilmədim.
Bəlkə də mən günah oldum
Nələ oldum, ah oldum,
Bəlkə də mən əl şəfəqli
Sabah oldum...
Bəlkə yenə ömrümüzdə bahar gələr
Ümidimiz çiçək açar,
Sevinc bizi tapar gələr, kəpənəyim.
Kaşki həyat şirin olsun noğul kimi
Tanrı sənə ömür versin nağul kimi
Eh...Nə çox oldu
Bu bəlkələr, bu keşmələr
Nə çox oldu
Boz buludlar, kölgələr
Bəlkələrə, keşmələrə görə
Bağışla məni, kəpənəyim
Sənə yaşadıklarına görə
Bağışla məni, körpə mələyim...

ESKİŞƏHƏRƏ QAR YAĞIR.

Elə bil, havada uçusan
Ağ kəpənəklər balıqları
Salamlamaq üçün tələsirlər...
Elə bil, bu şəhərin
İtləri, pişikləri də
Buludların qucağında
Yayxanıb sevinirlər...

Elə bil, bir sürü qu quşu
Porsuq çayını dövrəyə alıb
"Bənövşə-bənövşə" oynayır
"Bənövşə bəndə düşə,
Bizdən sizə kim düşə?"
Bəlkə bir cüt maralın
Şehri arabasından
"Az gedib, uz gedib,
Dərə-təpə düz gedib"
Yolunu azıb "sizdən bizə"
Masal Şatosuna düşsən?

Qaradam pıçıldayı:
"Gəl, qartopu oynayaq."
Birdən yadıma düşür ki,
Axi, ələklərim Bakıda,
Əllərim Səndə qalıb.
Küləklər şöəri xatirələrimdən,
Sən Laplandiyadan da
Uzaqdasan...
Bəs mən necə qartopu
oynayım?

ÇOBANYASTIĞI

Axşama qonaqlıq var idi
Beş bədə düzmüşdüm Masanın üstünə
Bir mum yandırmışdım
Bir dəstə də çobanyastığı
Almışdım güldana...
Yenə gəldi qonaqlarım
Qaş qaralanda,
Göz gözü görməyəndə
Xoruzlar banlayana kimi
oturduq...
Birinci bədəni sənətsiz qaldırdı
Sənin şərfinə içdik
İkinci bədəni xəyallara süzdük
Sevdiyim mahını da qonaq çağırmışdım
Səhərə qədər sağlıq dedi dayanmadan
Şam kimi oriyən ömrümün
Bədəsinə göz yaşlarımla doldurmuşdum
Çobanyastığı "sevir" deyənə qədər
Otağıma həbs edib ləçəklərini
soldurmuşdum...
Sən bədəni qaldıran olmadı
O axşam masada bir yer boş
Bir bədə yiyətsiz qaldı
Sən adlı qonaqlıq gəlmədi
Bu axşamkı qonaqlıqda da üzüm gülmədi...

SONRA...

Sonra günəş doğacaq
Gülüşlərinin rəngində
Pəncərəyə qonub
Gözlərini qıdqlayanda
Yatağının içində
Pişik kimi gərməyəcəksən
Amma mən səni görməyəcəm...
Sonra birtəhər oyanıb
Bir siqaretin dumanında
İşə tələsəcəksən.
Sonra...
Nahar fasiləsində
Yeməyini yeyə-yeyə
Baxışların pəncərədən
Səmadakı boşluğa
Tolazlanacaq...
Ötən günlər
Payız yarpaqları kimi
Uçuşacaq könlündə
Bəlkə qarşındakı çayın
Hənitirindən
Əllərimin istisini xatırlayıb
Cismnin ürəpəndə
Özün öz əllərini
Ovuşduracaqsan
Amma mən səni görməyəcəm.
Sonra...
Axşamın soyuğunda
Sənə yenə isti olacaq
Qarlı qış axşamında
Bircə qara köynəyində
Yorğanı qucaqlayanda
Ağappaq çiyinlərin
Gecənin gözünü dələn
Ay işığı kimi üzümə düşəcək...
Otağının bir küncündən
Sakitcə sənə baxacam
Amma bu dəfə sən məni
görməyəcəksən...
Beləcə ömrümün günəşi
qıruba enəcək.
Bir zamanlar
Çiyinlərinin öpən
dodaqlarım
Soyuq zülmətə qarışacaq...
Olusun...
Torpağı da sevirəm
Çünkü o da gözlərinin rəngində...

BRAYL ƏLİFBASI

Səni sevmək
Brayl əlifbasını öyrənmək kimidir...
Napoleonun əsgərləritək
qaranlığın səssizliyində
pıçıldız oxumaqdır səni sevmək.
Sadəcə nöqtələrə toxunaraq
xəritələri zehnimə köçürməkdə
Səni sevmək...
Əllərim gözlərini özborləyib,
əlifbamanın sual işarəsidir gözlərin.
Ovularımın içi
yanaqlarını qucaqlamağı sevir,
dodaqlarım burununa toxunanda
əlifbamanın nöqtəsinə oxuyuram.
Kəpənək çiçəyə toxunduğu tək
nəfəsinə qoxulayıram.
Zərif qulaqlarımı oxşayanda
vergülü duyuram.
Əlifbamanın möchl X hərfi
dodaqlarında gizlənilib.
Səni A-dan Z-yə satır-satır,
misra-misra təkrarlayıram.
Səni sevmək Brayl əlifbasını
öyrənmək kimidir...
Gecənin bir ələmi olimdə vərəq
Yorğun əsgər kimi yuxulayıram.

SƏN KİMSƏN?

Sən kimsən?
Bəlkə günəşin qürub çağı
küləyin qucağında
yatmağa hazırlaşan
dənizin özünə
tələtlümlü, köpüklü dalğalarımla...
Mənsə qollarının arasında
ayağı yerdən üzülmüş
naşi üzgüçü...
kəksünə sığmıb
sənə qərğ olanda
bir anlıq nəfəsim dayanır
güclü bir dalğanın
sahilə çırpılıb
sonra yenidən
dənizə qayıtması kimi...
Sən kimsən?
Bəlkə qayıqdakı balıqçı...
Yox, sənə balıqçı ürəyi yoxdu axı
toruna düşsən balıqları
kövrəlib dənizə qaytararsan
bilirəm...
qıymazsan çarəsiz balıqlara
Sən kimsən?
Bu qədər mərhəmətli,
bu qədər həlim
Sən kimsən?
Nəfəsi eşq qoxuyan
ruhu sevgi toxuyan
baxışları
körpə təbəssümü kimi
sevimli və məsum
Sən kimsən?
Züleyxanın köləsi Yuzarsif
yoxsa Erosun kölgəsi?

ƏRİKLİ

Uzaqlardan
çox uzaqlardan
dumanlı, yuxulu
tarix boylanır...
Azğın düşmənlə hiylə ilə
talan etmiş
obasını, elini.
Alov tutmuş dağlarında
dumaların telini.
Bulandırmış Əriklinin çayını,
duymamışlar harayını, hayını.
Zəngəzurdan köç eyləmiş Laçına
Əriklinin oronları, ərleri
məskən salmış, oba qurmuş
zəhmət ilə ömür sürmüş
atı, öküzü arıq, itləri yallı
ruhu gözəl adamlar...
Çox görmüşlər bu hüzzuru yağları...
yenə də hücum etmiş
Can Laçına rus köpəyi dığalar
yenə vıran qalmış eli, obası
Bakıya pənah götürmüşlər oronlar
zəhmətkeş arıların gözü tox olar

amma bal arısının yuvasına
baldan ötrü qonaq salan çox olar
Və beləcə yara olmuş yar Laçın
Bax, beləcə yetim qalmış Ərikli...
İllər keçmiş zaman yetmiş
qisasını yaman almış oronlar
əhsən demiş igidlərə görünlər
Yenə qartal qanad çalır havada,
yenə bülbül cəh-cəh vurur yuvada
Uzaqlardan çox uzaqlardan
Ərik çiçəklərinin zərif qoxusu gəlir
qələbədən xumarlanan könlümün
xayallarda dumanlanan beynimin
Ərikli, çiçəklə yaylaq eşqilə
həzin yuxusu gəlir...

QIZIM

Qoxusu ötir
nəfəsi məh
göz yaşları şəh qızım
Qolları çərpələng
kırpıqları çətir qızım
Apar məni uşaqlığıma
bir az gizlənəcə
bir az bənövşə-bənövşə,
bir qucaq gülüş
götür qızım...
Saçları kömür
gözləri ömür qızım
Bugünüm, sabahım
sevgim, sınağım...
körpə sonam,
sən nəfəsimdə anam qızım...

SEVDİYİN OLUM

Deyirlər ki, adamlar öləndə
O dünyaya gedir,
Ruh olur, pəri olur,
Mən öləndə
Kitab olmaq istəyirəm
Çünkü sən
Kitabları çox sevirsen
Elə zərif oxuyarsan ki,
Vərəqləri qat kəsmir
Elə təmkinlə oxuyarsan ki,
Ürəyin heç hara tələsmir
Mən öləndə
Kitab olmaq istəyirəm
Otağının bir küncündən
Səssiz-səmsiz
Hava almaq üçün
Eyvana çıxdığına
Yatanda yorğanı qucaqlayıb
Başının altına yığıdığını
Səhərlər deyində-deyində
Oyanmağına tamaşa eyləyim...
İstəyirəm ki, mən öləndə
Kitab olum ...
Əlinə alanda ovundugun
Sətirlərini oxuyanda
Səsimi duyduğun...
Kitabları çox sevirsen
Bilirəm...
Qoy, heç olmasa
Öləndən sonra
Sevdiyim olum...

SEVİRƏM

Mən Səni sevirəm
Lal sular kimi...
Səssiz- səmsiz
Mən səni sevirəm
Sönmüş ocaq tək
İstisiz, hənsiziz...
Mən səni sevirəm
Boş qucaq kimi,
Ağaca sancılmış
Bir oraq kimi,
Divardan asılmış
Yiyəsiz yaraq kimi...
Mən səni sevirəm
Çizmə-qara yazılmış,
Əzilib, yumarlanmış
Yerdəki varaq kimi...
Varlığın yoxluğumu
Nə duyur, nə eşidir
Bu sahibsiz sevgim
Qar kimi, buz kimi
İçimi üşüdür...